

[Ministeren for offentlige arbejder.]

til at arbejde mellem første og anden behandling — der bliver jo ikke flere behandlinger — som kan nå frem til, at undersøgelsesarbejdet skal sættes i gang, så er det ganske i orden. Jeg har sagt, at jeg finder grundlaget spinkelt, men nogen større uenighed har jeg vanskeligt ved at spore i de udtalelser, der er fremkommet her ved formiddagens møde.

Erik Andersen (Fr.borg amt): Jeg føler trang til at understrege, hvad jeg allerede har sagt i mit første indlæg, at den socialdemokratiske gruppe ikke ønsker at krænke organisationsfriheden. Vi ønsker ej heller at begrænse Dansk Arbejdsgiverforenings magt og indflydelsesområde, men vi vil dog for at vende tilbage til det, hr. Johan Philipsen sagde, gerne tilsikre, at der hverken kommer strejker eller lockouter på f. eks. kraftværkernes område.

Nu lovede hr. Johan Philipsen, at der aldrig ville blive udstedt et sådant lockoutvarsel. Ja, så er vi netop inde ved sagens kerne, for et sådant løfte kan hverken hr. Johan Philipsen eller nogen anden fra noget kraftværk i dette land afgive, idet det alene er overladt til hovedbestyrelsen i Dansk Arbejdsgiverforening at udstede et sådant varsel. Det er jo netop det, jeg forsøgte, men åbenbart for pædagogisk dårligt, i mit oplæg at dokumentere, at årsagen til, at vi finder det rimeligt at foretage en undersøgelse med det formål at henstille, at disse og andre halv- og heloffentlige, halv- og helkoncessionerede virksomheder drages ud af Arbejdsgiverforeningen, ikke er en fjendtlig indstilling til organisationerne, men en registrering af de faktiske forhold på det arbejdsretlige område. Det er derfor, det er nødvendigt, og ikke af nogen anden grund.

Hr. Johan Philipsen havde tillid til, at LO skulle ordne betalingen for skifteholdsarbejde. Ja, det har jeg minsandten også, men det var ikke netop betalingsstatserne, jeg forsøgte at gøre noget ud af. Jeg forsøgte at dokumentere, at de beskæftigede på

kraftværkerne simpelt hen er en nødvendig forudsætning for, at vi andre kan beholde et levende industrielt liv, have vor egen private velfærd og komfort, og i alle andre stillinger er de, der er så absolut nødvendige for det øvrige samfund, ansat i tjenestemandslignende stillinger eller ansat som tjenestemænd.

Men her har man altså et område, hvor man oven i købet anvender det mest frie og vel også det mest barske system, der kendes, nemlig det fra jern- og metalindustrien, der jo udelukkende overlader det til de enkelte lokale ud fra små minimumsgrænser at tilsikre sig rimelige løn- og arbejdsvilkår.

Jeg er meget glad for, at det åbne sind er til stede hos de radikale. Jeg vil endnu en gang udtrykke håb om, at vi får et fornuftigt udvalgsarbejde om disse ting. Der er i alt fald, så vidt jeg kan registrere det, et vist behov for at få belyst og undersøgt en lang række spørgsmål på dette område.

Brøndlund Nielsen: Kun lige et par ting. Ministeren for offentlige arbejder mener, at det er en meget lille sag at gøre til noget principielt, og det er jo rigtigt, at sagen ikke er så stor, men vi kan da bl. a. lægge mærke til, at den socialdemokratiske ordfører gjorde temmelig meget ud af at begrunde et andet standpunkt end det, ministeren gav udtryk for. Og i erindring om Hammel o. lign. kan man som sagt godt som nyt medlem komme til at spekulere lidt, for det kan eventuelt åbne nogle interessante perspektiver.

Om jeg jonglerer med trafikmilliarden, ved jeg såmænd ikke. Hvis ministeren eksakt ved, hvor meget de projekter, der for tiden er fremme, kommer til at koste, så ville vi da vist være meget tryggere.

Må jeg så sige til hr. Henning Philipsen, at jeg ikke kan se rettere, end at det må være organisationsfrihed, at disse foretagender selv bestemmer, hvordan de vil være organiseret. Når hr. Henning Philipsen siger, at det er af hensyn til de livsvigtige